

Domácí bohoslužby ve Čtvrtou neděli po Velikonocích

Miroslav Hamari

10. května 2020

Introit:

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci. Ž 98, 1

Pozdrav:

Drazí, vítám vás při těchto bohoslužbách a zdravím vás apoštolským pozdravem.
Milosrdenství vám a pokoj, i láska nechť je rozmnožena. Ju 2

Zazpívejme píseň 680, Nás zvolal jsi, Pane

Text, který nám poslouží jako **základ kázání**, je zapsán ve starozákonní knize Paralipomenon, v 5. kapitole, verších 2.–5. a 12.–14.:

Tehdy Šalamoun svolal do Jeruzaléma shromáždění izraelských starších, všechny představitele dvanácti pokolení a předáky izraelských rodů, aby vynesli schránu Hospodinovy smlouvy z Města Davidova, totiž ze Sijónu. Ke králi se shromáždili všichni izraelští muži ve svátek, to je v sedmém měsíci. Když všichni izraelští starší přišli, zvedli lévijci schránu a vynesli nahoru schránu a stan setkávání i všechny svaté předměty, které byly ve stanu; to vše vynesli lévijští kněží. Všichni lévijští zpěváci, patřící k Asafovi, Hémanovi a Jedútúnovi, se syny a bratry, oblečení v roucho z bělostného plátna, stáli s cimbály, harfami a citarami na východ od oltáře a s nimi bylo sto dvacet kněží troubících na pozouny. Trubači a zpěváci hráli a zpívali zároveň, aby Hospodinova chvála a oslava zněla jednohlasně; když se začalo hrát na pozouny a cimbály a jiné hudební nástroje, chválili Hospodina, protože je dobrý a že jeho milosrdenství je věčné. I naplnil oblak ten dům, dům Hospodinův, takže kněží kvůli tomu oblaku nemohli konat službu, neboť Boží dům naplnila Hospodinova sláva.

Milé sestry, milí bratři!

Vracíme se zpátky do kostelů a modliteben. Nejsou to žádné chrámy, ani nemají tu funkci, protože se v nich neobětuje, ač jim tak někdy vzletně říkáme, jako bychom těm prostorám chtěli zvýšit renomé. Možná, že některé z nich už ztratily shromažďovací význam, pořad je ale máme rádi. Držíme ta místa v úctě i kvůli těm, kteří je postavili a po generace zaplňovali, i kvůli tomu, co se v nich

zvěstovalo a co je i pro nás svaté a stále určující, i kvůli bázni Hospodinově, ke kterému bylo v nich vyslaných tolik modliteb, a v neposlední radě i kvůli sobě, že jsme tady byli mnohokrát povzbuzeni a zachráněni, a taky trochu ze sentimentu. Máme je rádi. Zvolili jsme je jako místa, kde jistě a vždy znovu přijímáme Boží službu.

Mnohého z toho, co se s radostí děje v kostele, jsme byli účastni, i když jsme do kostelů a modliteben nemohli. Četli jsme bibli, interpretovali její texty, abychom pro sebe vyposlechli její zvěst, modlili jsme se, zpívali, přijímali požehnaní. A dělali bychom úplně všechno, kdybychom nevěděli, že je to stav nouzový, ve kterém je moudrý bratr zvýšené ohledy na zachování zdraví svých spoluobčanů i svoje, a že se opět do kostelů vrátíme. Co nám skutečně scházelo, bylo společenství s těmi, se kterými se ve víře sdílíme a neseme si navzájem životní břemena. Nebýt epidemie, cesty k vytváření společenství bychom si určitě našli i bez kostelů.

Stav bez kostelů trochu léčil naši chorobu exkluzivity. Byli jsme jako všichni ostatní v této zemi, na tomto kontinentu, ba na celém světě. Stejně ohrožení, stejně odkázáni na Boží milost, stejně bez kostelů (jako i lidé jiných náboženství a kultur). Popostrčil nás směrem k druhým lidem, pootevřel srdce pro solidaritu a vůbec vnímání ostatních a celého živého světa. A trochu léčil naši chorobu uzavřenosti. Buď, jak buď, kostel má dveře. A udržení příjemného klimatu není jediná role dveří. Taký oddělují ty, co jsou uvnitř a co jsou vně. A i když nejsou zamčené, mezi uvnitř a vně je překážka. Dveře do kostela nejsou dveřmi do ovčince, kterými je Kristus a vchází se skrze ně dovnitř i vychází ven za obživou i do bezpečí. Doba bez kostelů byla i dobou bez bariér ve zvěstování evangelia. Využívala se k tomu celá škála médií a forem. Především však, nikdo nebyl uvnitř a nikdo nebyl vně.

Nemuseli bychom se vracet do kostelů a náš život víry by ani nemusel nijak utrpět, možná naopak. Přijímali bychom víc od těch, které uvnitř nemůžeme znát a kteří jsou možná věrnými Božími anděly, aniž to o sobě musí vědět. Také bychom odevzdali víc, víc z toho, co jsme přijali. Jestli se do kostelů opět vrátíme, nesmíme zapomenout, co nám bylo dopřáno v čase, kdy jsme tam nemohli, ale kdy jsme leccos směli, a to leccos bylo požehnané. Dělejme to, co chceme v kostele dělat, jako by to v kostele nebylo. A to bude chvála Hospodina. Protože taková chvála Hospodina za to, že je dobrý a jeho milosrdenství je věčné, odpovídá dobrotě a milosrdenství věčného Boha, časem a prostorem nsvázaného a vnímáním neomezeného.

Rádi se vrátíme do kostelů, ale ne snad proto, že jsou naše a že vším tím svatým, čím jsme si je nazdobili a vším tím svatým, co v nich děláme, si nakláname Boha, nýbrž abychom shromáždění jako sesterské a bratrské společenství svůj hlas přidali k jiným lidským hlasům, aby zněl jako jednohlas chvály Boha. A jestli nás v těch našich kostelích, na těch našich místech zahalí oblak, že ani nebudeme moci dělat službu, kterou jsme v dobré vůli dělat chtěli, bude to Boží sláva. Vždy musí být našeho počínání účastný Bůh, aby to mělo ten význam, po kterém toužíme. Když se on k tomu našemu přidává, dochází to svého cíle, ať louku nebo kostel naplňuje jeho sláva. Naše v bohoslužbách jsou formy přijímání, bohoslužby však nejsou naše služby Bohu, nýbrž Boží služby nám. To je jejich sláva, mimořádnost, do které jsme pozvaní a ve kterou počtení. Amen.

Modleme se:

Bože, děkujeme, že se můžeme scházet, abychom tě chválili, že jsi dobrý a tvoje milosrdenství je věčné. Děkujeme, že si tvou dobrotu a tvé milosrdenství smíme navzájem zvěstovat a ze zvěstování spolu přijímat. Utváří nás to tak, že si tvou dobrotu a milosrdenství můžeme jako tebou zmocnění jeden druhému dávat.

Prosíme, doplň naši slabost a nešikovnost, aby se hlas našeho společenství mohl přidat k jednohlasu chvály celého lidstva a všeho stvoření. Vstupuj do našich aktivit a doveď je k dobrým cílům. Naplň náš sbor, naši církve i všechno naše, všechno, co je, svou slávou. Tvoje přítomnost je naše pomoc a záchrana.

Prosíme, střež všechen život před ohrožením. Prosíme o tvou spásnou pomoc pro všechny, kdo se pohybují na hranici života a smrti. Do tvé ochrany svěřujeme všechny, kdo pracují v nebezpečných zaměstnáních. O tvé požehnání prosíme pro každého, kdo slouží zdraví nebo blahu druhých. Prosíme o sílu pro všechny unavené na těle i na duchu, pro všechny sklíčené na duši. Potěš všechny smutné, opuštěné, najdi ztracené. Veď ty, kdo nevědí, jak dál. Oslav se při každém člověku. Amen.

Modlitba Páně:

Všechny ostatní prosby vkládáme do modlitby, kterou nás naučil Ježíš:

Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Poslání:

Modlili se a zpěvem oslavovali Boha. Tu náhle nastalo veliké zemětřesení a celé vězení se otřásl až do základů. Rázem se otevřely všechny dveře a všem vězňům spadla pouta. Sk 16, 25n

Požehnání:

Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu. J 10, 9

Zazpívejme píseň 406, Chval Pána svého písni